

8 — Bogovi su žedni

Deca su volela da dolaze kod Okovanog u sumrak. Vrane su znale da ne može da se brani i postale su tačne kao sat. Već danima je bilo isto, novi zalazak Sunca i nova pojedena utroba. Sledila je regeneracija u svitanje i ponovno mučenje naredne večeri. „To je kazna zbog donošenja vatre“, govorio je Karađoz, ali mališani ga nisu razumeli. Jedan od dečaka dolazio je redovno, za njega je to bila fantastična igra pod nebeskim svodom. Imao je osećaj da će sve to nestati ako se ciklus prekine.

I dolazio je, iznova i iznova. Dok je ponovo bivao proždiran, Okovani je posmatrao dečaka. Oči su nestajale u kljunovima, uvek poslednje, kao ptičija poslastica, a sutradan su opet bile tu, iznad nosa, koji je opet bio tu, iznad jezika, koji nije progovarao danima. Gledale su u dečaka, i bezbrižno čekale crne ptice.

„Boli li te?“, momčić upita Okovanog.

„Mnogo je važnije da li tebe ne boli?“

„Ne, zašto bi me bolelo?“

„A zašto te ne boli?“

„Zašto?“

* * *

„Prokletinju samo držimo pod kontrolom, slomiti ga ne možemo“, čuvar je objašnjavao načelniku.

„Ako se ne bude smirio do sabaha dovedite Vukašina“, naredio je Karađoz. Vukašin je bio grešni pop, gnjida zloslutnica. Gleđao ga je kada je slamao ljudske volje za nekoliko trenutaka, a mađija je bila – reč. Jer reč koja bijaše u Vukašina napadala je šapatom, a umovi koji su je čuli bežali su iz lobanja mučenika i ostavljali pustinju, savršene građane Karađozove uprave. „Ni ovaj Titan neće dugo izdržati, oslabiće ga crkvena kletva. Smešna im je vera“, pomisli protežući se na begovskoj svili.

* * *

Zalupio je vrata iz sve snage da je zazvečala vreća koju je držao u rukama, sa teglama prikupljenog meda. Njegovo preplašeno lice pokušavalo je da pokaže ljutnju i prezir prema ženi.

„Jesam li ti rekao da ga ne puštaš u čaršiju? Ne želim da ga posećuje.“

„Puštam ga da postane čovek.“

„A ja bih da postane nečovek, je l’ to hoćeš da kažeš?“, obrve su se šetale po naboranom čelu.

„Sam si rekao da želiš sina trgovca“, mirno je odgovorila.

„A ti hoćeš sina na štitu, da ga pokopaš i umreš bez unuka. Da se bori za one koje i ne poznaje“, namršten je iščekivao odgovor.

„Misliš da će mu se to desiti zbog gledanja Gozbe? Ili se plašiš nečeg drugog?“, rekla je podižući glavu.

„Možda se plašim da ne postane jedan od tvojih konja koji lipšu kad završiš sa njima“, odbrusi muškarac uz osmejak zaborava.

„Trutovi omogućuju da se zajednica ponovi, a nakon toga umiru. Neko drugi oblikuje materijal, zar ne shvataš?“

* * *

Tamne oči posmatrale su Okovanog koji je uzvraćao pogled. Vukašin je odmeravao svoju buduću žrtvu, svestan da mu svrha njenog postojanja još uvek nije sasvim jasna.

„Bilo je ovde svakakve raje“, počeo je nezainteresovano, „Sećam se jednog Čamila, verovao je da je Džem sultan, revolucionar, onaj koji menja svet. Nije shvatao da je Bajazit večan, da zaslužuje ono carevo, a Bogu šta ostane. Sličan si tom ljubitelju vetrenjača, misliš da je car uzeo previše, da je vreme za vraćanje dugova, ali ne shvataš da si ti taj koji je dužan.“

„Ne znam za nikakve dugove. Ja sam samo onaj koji dolazi pre Njega. Ništa više od toga. „

„Znači još jedan Krstitelj? Pa evo ti“, izvadi ispod mantije i dobaci Okovanom mali, lagani krst. „O jadu se zabavi. Krst i jeste glavnica vašeg duga. Kamata je tek svest o njemu. Nikad se ne pitate zašto ste dužni, žalite vaše carstvo kao nekad Rimljani, kojima je Atila bio za sve kriv. Bič Božiji. Vaistinu.“

„Zar nije izgubljeno carstvo već glavnica sama?“, zapita Okovani, a Vukašin ga isprati podrugljivim smehom.

„Zar je dete čovek?

* * *

„Ne može me boleti nešto što nije moje.“

„A zašto nije tvoje?“

„Jednostavno, ja sam ja a ti si ti. Ja osećam samog sebe i nikog drugog.“

„I dolaziš kod mene u sumrak zbog samog sebe?“

„Naravno.“

„Kao vrana.“

* * *

„Prostirala se na tri mora, al' samo je oslobađala sopstveni narod, to svi vi govorite. A ako prihvatite da vam je carevina bila grešna, onda posledice toga ne bi trebali trpeti ljudi. Nego ko? Ko je ta carevina? Ko se krepio na njenim izvorima? Ko je pojeo i popio i hoće da pobegne iz krčme? To mora da se plati“, Vukašin je pripremao račun.

„Koliko? Do kada? Da me zveri razdiru a nikad ne izjedu, da mi vrane oči kljuju a da i dalje vidim, da mi se u telu crvi legu a da ne trulim? Ne prihvatam“, branio se Okovani na izmaku snaga. Graške znoja na njegovom čelu lučila je sama duša sa kojom se

đavo igrao, a Bog nije hteo da je uzme. „Tražiš večnost za carski trenutak.“

„Ne tražim ja, traži krst. Vaš Bog je na njemu umro nudeći vam večnost“, nastavi Vukašin osećajući da je blizu.

„On je izdahnuo pre mraka. Nije umirao vekovima.“

„Zato Rim jeste. Zaslužili su Atilu, a vi Bajazita. Bič Božiji kažnjava grešnike. Vrane su te izabrale. Krst je tvoj. Drži ga čvrsto.“

Okovani ga stegnu. Šaka nestade, drob se pomeša sa krstom.

* * *

Dečak je zagrizao sveštenu utrobu. Uz zvuk mleka koje mu je curilo niz bradu, dosegao je do drveta i šake Okovanog.

„Jesi li osetio?“, upita dečaka.

„Da, boliš me.“